

Bouesia a Riudoms o a

Javier Caballero Cid, boueta

Bouesia és un terme que fusiona els mots bou i poesia, i que identifica un grup d'escriptors catalans preocupats per la promoció literària. La bouesia, deia, va passar per Riudoms. Venia de Vistabella, on Perejaume ens va explicar el temple, que és una muntanya al bell mig del poble, la pedra de marge que és un pinacle:

“Riudoms ens va donar les petjades rurals de l'arquitecte de l'univers”

“aquí es confonen a l'instant el segle, el mur i els territoris, proclamant la unitat oculta de les coses i de la manera més diversa” –un gran trencadís.

Riudoms ens va donar les petjades rurals de l'arquitecte de l'univers. Al mas Cremànimes –cal menjar per no morir–, coca i vi, fideuà i pastís d'avellana, i cava, van disposar un centenar de bouetes a la migdiada filosòfica. Carles Hac Mor i Carmen López van conduir la discussió socràtica per la comparació que Gaudí establí – Francesc Pujols dixit– entre tragèdia antiga i moderna amb el temple clàssic i el gòtic: “el dubte extern i brillant d'Orestes esdevé el dubte interior i matisat de Hamlet”. Encara, però, que els pensaments van expressar-se més entorn a la *docta ignorantia*, tant per l'expressió *cavera* –de La Cava, l'actual Deltebre– “docte” –que vol dir “pensar-se ser” (més que un altre)– com per “l'home no pot arribar més que a una ciència imperfecta”. Després Sam Vila, el boueta més jove, de nou anys, ens va deixar amb la boca oberta per la seva poesia sorprenentment adulta. Finalment, la veu del *chansonier* Carles Andreu i el clarinet de Miquel Àngel Marín van posar acords a la relació entre Gaudí i Jujol: “Estupendo, Jujol!”

El mas de la Calderera fou l'amfiteatre del recital de bouetes. Francesc Gelonch, Llorenç Barber, Joan Vinuesa, Mari Chordà, Jordi Prenafeta, Catalina Girona, Leroy Cardwell i Omitsu, i Ester Xargay van

Els assistents a l'acte al mas de la Calderera escoltant els bouetes.
Foto: Ian

amb pa i vi es fa camí

donar l'alternativa a Mireia Vidal, de Les Borges Blanques, que va declamar poemes d'*Orlando natural* i també a Anna Maria Llauredó Gaudí. Mentre Marta Pulchrum recitava poemes a cau d'orella –sublimació de la intimitat–, Marina Oroza despullava “La part més íntima de l'arquitectura: la xemeneia de Duchamp”. Algun boueta de Riudoms s'esmunyia com el tardet sigil·losament, ja que l'aplec i la Bouesia continuaven a Deltebre.

La Bouesia naix d'una conjunció de Revista Caminada (Hac Mor) i riu. El riu de la paraula. El riu, abans de desembocar a la mar de la literatura, se sedimenta en delta, per on corren els bouetes i la lluna dona fondària a l'horitzó còncau. Enguany, la setena edició, dansa amb arquitectura, urbanisme i context, com si cerqués un centre, donat que a La Cava l'urbanisme també és d'al·luvió. De manera que la Bouesia continua amb dues jornades més per una instal·lació, un collage col·lectiu, la celebració de “les quatre carreteres” (homenatges a Teixidor i al Sifonero, rondalles i jota, la dansa de Sol Picó i la veu venturosa de Mariona Sagarra, la cercavila a totes passades de la Big Bang Valona i, rient, rient, amb la pallassa Pepa Plana) i també del Passador, el pont, el primer pont amb Dellà (agermanament amb

Miquel Àngel Marín i Carles Andreu durant la migdiada filosòfica i musical.
Foto: Maria Eugènia Perea Virgili.

Poesia als Parcs: Yannich Garcia, poeta d'Amposta, Mariona Sagarra i Big Bang Valona; concert ultrasònic de les ratapenades de Josep Maria Camajuncosas; i la perbouformance de Neus Salvadó a la memòria de Fermín Llambrich, l'últim passador).

La Bouesia, doncs, una reunió, també atzarosa, de llocs i fragments dispersos, un trencadís, per fer parlar el patrimoni comú. Riudoms ha estat així el mas, que no enveja la caseta i l'hortet. »